

borem skutečností plynoucích z předložených výpisů knihovních, nemá toto stanovisko oporu ve zjištěních nižších soudů. Ze zjištění, že se žalovaní zaručili za dluh z běžného úvěru firmy F. bez omezení na určitou dobu, a to, jak v dopise ze dne 1. března 1929 výslovně je uvedeno, k zaručení všech dočasných (jeweiligen) nároků s vedlejšími závazky, plyne, že žalovaní ručí po celou dobu trvání kontokorentního poměru. Nezáleží na tom, zda směnky dluh ten kryjící byly od původu splatné k určitému dni či později s platností k určitému dni vyplněny. Pokud směnečný závazek nezanikl na př. promlčením, kryjí směnky dluh z úvěru a splátky v mezích úvěru na dluh z něho hlavním dlužníkem konané mění výši dluhu úvěrního, ale nelze je odpočísti jen na dluh směnečný. Nejde o dvě pohledávky věřitele za dlužníkem, nýbrž o jednotnou pohledávku a nelze tu použiti ustanovení § 1416 obč. zák. Nenastává skončení úvěrního poměru ani tím, že věřitel vyplní krycí směnky dnem splatnosti. Z toho nelze podle § 863 obč. zák. beze všech pochyb usuzovati, že poměr úvěrní chce zrušiti, že nechce další úvěr poskytnouti, že se vzdává práva, by směnky nadále kryly úvěr později poskytnutý.

Čís. 10641.

Není závady, by knihovní soud nepovolil méně, než bylo žádáno.

(Rozh. ze dne 26. března 1931, R I 143/31).

K n i h o v n í s o u d povolil převod zástavního práva na nemovitosti pro pohledávku spořitelny 15.428 Kč na V-a. **R e k u r s n í s o u d** knihovní žádost zamítl. **D ů v o d y :** Podle § 43 III. dílčí novely k obč. zákoníku může vlastník na újmu práva zapsaného před 1. lednem 1917 nakládati právem zástavním po zaplacení dluhu jen potud, pokud zástavní dluh 1. ledna 1917 nebyl ještě zaplacen. V projednávaném případě, jak z kvitance zřejmo, z kvitovaných 15.428 Kč byla část 1.253 Kč zaplacena již před 1. lednem 1917, jak také v kvitanci uvedeno, takže je co do této částky podle § 43 novely III. vyloučeno, by majitel zástavním právem nakládal ve smyslu § 33 cit. novely. Že zástavní právo za pohledávku 92.538 Kč vzniklo již před 1. lednem 1917 zřejmo z toho, že splátky na pohledávku tu konány již v době od 1. prosince 1914. Podle toho převod práva zástavního co do těchto 1.253 Kč nebyl přípustný. Poněvadž pak podle § 96 knih. zák. nesmí býti povoleno něco jiného, než strana žádala, a žádáno bylo za převod zástavního práva co do celé pohledávky 15.428 Kč, měla býti knihovní žádost celá zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu co do 14.175 Kč, co do zbytku 1.253 Kč knihovní žádost zamítl.

D ů v o d y :

Rekursní soud seznal správně, že, ano z kvitovaných 15.428 Kč 54 h bylo 1.252 Kč 64 h zaplaceno již před 1. lednem 1917, jakž i v kvitanci

jest uvedeno, jest co do této částky podle § 43 novely III. k obč. zák. vyloučeno, by majitel se zástavním právem nakládal ve smyslu § 33 cit. novely. Ale mylně vykládá rekursní soud ustanovení § 96 kn. zák. Tam jest jen stanoveno, že něco více neb něco jiného, než strana zažádala, nesmí býti povoleno. Není tam však stanoveno, že nesmí býti povoleno méně. Povoluje převod zástavního práva jen pro částku 14.175 Kč 90 h místo žádaných 15.428 Kč 54 h, nebyl by rekursní soud povolil něco jiného, knihovní zápis jiné právní povahy, aniž něco více, žádaný knihovní zápis ve větším rozsahu, než bylo zažádáno, nýbrž byl by povolil jen méně, totiž žádaný knihovní zápis, ale jen v rozsahu obmezeném. To § 96 nezakazuje a § 95 přímo dovoluje. Nebylo nikdy vážných pochybností, že lze knihovní žádosti v tomto smyslu vyhověti alespoň částečně, je-li žádaný knihovní zápis předloženými listinami alespoň částečně, co do části jistiny a jejího příslušenství, neb co do knihovních těles a pod. odůvodněn. Proto bylo usnesení prvního soudu v naznačených mezích obnoveno, pokud se týče změněno.

Čís. 10642.

Pokud neručí místní dráha za úraz na přejezdu trati. Jest povinností každého, kdo chce na přecestí místní dráhy překročit trať, by se na před přesvědčil, zda se neblíží vlak.

(Rozh. ze dne 26. března 1931, Rv I 545/30.)

Manžel žalobkyně byl, přecházejí trať místní dráhy, usmrčen vlakem. Žaloba proti dráze na náhradu škody byla zamítnuta oběma nižšími soudy, odvolacím soudem z těchto důvodů: Jde o místní dráhu, při níž zřízení zábran na přejezdu není předepsáno. Ani osvětlení přejezdů není předepsáno nebo zavedeno. Přejezd byl opatřen předepsanými výstražnými tabulkami. Vlak byl osvětlen, jel přípustnou rychlostí, dával včas a opětovně předepsaná výstražná znamení. Názor, že strojvůdce měl povinnost dáti znamení k zastavení vlaku hned, jak spatřil, že se chodec blíží k trati, není správný. Není takového předpisu, jenž by ostatně pravidelný provoz téměř znemožňoval. I v tom směru je souhlasiti se znaleckým posudkem, že strojvůdce může právem míti za to, že chodec je člověkem normálních smyslů a že, byv upozorněn na blížící se vlak, zůstane včas státi před kolejemi. Strojvůdce nemůže předpokládati, že chodec je hluchý nebo tak nahluchlý jako byl M., a při tom tak neopatrný, že se, přecházejí přejezd dráhy opatřený výstražnými tabulkami, ani nerozhledne, než vstoupí na koleje. V souzeném případě strojvůdce, seznáv, že M. nedbá výstražného znamení, dal signál k zastavení vlaku, jež však již nemohlo, jak doličil znalec, před přecestím býti provedeno. V tom, že první soud podle výsledků průvodního řízení dospěl k závěru, že ke smrtelnému úrazu M-ovu došlo jen jeho vlastním zaviněním, nelze shledati ani nesprávné ocenění důkazů ani nesprávné